

Boblen brister...

Stop nedskæringerne og skab en global New Deal

Udtalelse til demonstrationen 17. maj 2006 af Tom Gillesberg, formand for Schiller Institutet i Danmark.

Er det ikke en løgn, når man fortier vigtige dele af sandheden? I så fald lyver regeringen og ledende økonomer hurtigere end en hest kan rende, når man siger, at den danske økonomi har det fint, og at det blot kræver et par mindre indgreb i velfærdsstaten for at sikre os en gylden fremtid (indgreb der vil ramme de unge og de svage, men selvfølgelig holde 68'erne skadefri). Det nuværende danske opsving, der primært er finansieret gennem private husholdningers låntagning med sikkerhed i »gevinsterne« fra de stigende boligpriser, får snart en brat ende. Det samme gør fantasierne om, at økonomien har det fantastisk godt. Med mandagens panikmeldinger fra børsen har vi påbegyndt den rutschebanetur på de finansielle markeder, der senest til efteråret ender med et totalt sammenbrud af det internationale finanssystem – hvis ikke ledende regeringer skifter den globale økonomiske politik.

Det globale finanssammenbrud

I årets fire første måneder har vi set hyperinflation i råvarepriserne med rekordhøje stigninger på olie, guld og strategiske metaller. Priserne har nøje fulgt kurven for hyperinflationen i Weimar-Tyskland i 1923, hvor man til sidst havde brug for en trillionebør til pengene, når man skulle hen efter morgenbrød. I de seneste par uger er dollaren så kommet under et stigende pres og der diskuteres om en kraftig devaluering af dollaren, noget der kan slå bunden ud af den asiatiske og europæiske økonomi. Med forrige uges renteforhøjelse i USA bredte mismodet sig så på Wall Street og det forplantede sig til de asiatiske og europæiske børser. De europæiske børser, som netop havde sat historiske rekorder, faldt pludseligt brat. I middagsradioavisen talte man om »panik på børserne« og den danske børs endte med et fald på 3,7% for dagen.

Oven i disse ubehagelige nyheder for finansmarkederne er det store knald nu også på vej: Et kollaps af de overoppustede boligmarkeder. Ligesom i Danmark har amerikanere, briter og andre nationaliteter længe finansieret en del af deres forbrug med lån i deres bolig. Renten var faldende, priserne stigende og køberne stod i kø for at få del i festen. Nu stiger renten, der er længere mellem køberne og i sidste måned måtte boligsælgerne i USA i gennemsnit slå 100.000 kr. af prisen for at komme af med deres ejendom. Sammenbruddet af den danske og internationale boligboble vil udradere enorme finansielle værdier.

Hvis man ikke fortrænger virkeligheden, er det nu helt tydeligt, at den amerikanske økonom og tidligere demokratiske præsidentkandidat i USA Lyndon LaRouche har haft ret i sine

advarsler om en global finansboble. Advarsler, man kunne læse på min valgplakat ved kommunalvalget i november, lyder nu også fra folk i finansverden. Fra bl.a. direktøren i Lønmodtagernes Dyrtdsfond, Jeppe Christiansen, der 1. april advarede om faren for et globalt finansielt sammenbrud, fra nationalbankdirektør Bernstein, der advarede om faren for en uholdbar boligboble, og fra Politiken, hvor en artikel 2. maj advarede imod finanskrak udløst af den ukontrollerede globale derivathandel.

Enorme finansielle værdier vil snart forsvinde ved et sammenbrud af det globale aktie-, valuta-, derivat- og boligmarked. Et sammenbrud der er langt større og langt mere omfattende end det, der skabte den berømte depression i 30'erne. Det ved ledende finansielle kredse, og det er, hvad regeringen og økonomerne fortier, når de indbyder til forhandlinger om »fremtidens velfærd«.

Den falske velfærdsdiskussion

Som jeg beskrev i en udtalelse fra den 18. april, *Hvem tager lederskab? Boblen brister...* En ny mørk tidsalder eller en ny renaissance, er hele grundlaget for velfærdsdebatten absurd. Man antager, at 1) der uundgåeligt vil være stadig færre unge til at forsørge et stigende antal passive ældre og dermed en sti-

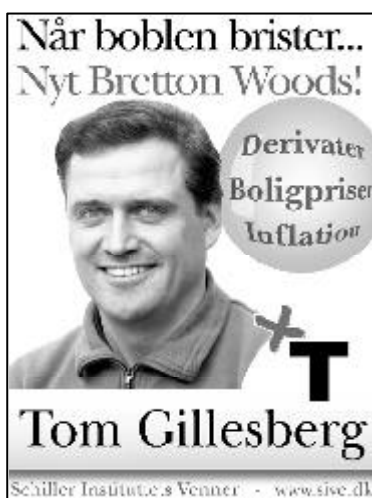
gende »ældrebyrde«, 2) at den globaliseringsproces og svækkelse af nationalstaten, vi har set over de sidste 30-40 år, er kommet for at blive, og endelig 3) at det nuværende finanssystem vil fortsætte i sin nuværende form i lang tid fremover.

Som det ser ud nu, står den tredje antagelse for fald senere i år, og det gør det til et politisk spørgsmål, om det nye system der følger efter, skal fortsætte den globaliserings- og privatiseringsproces, der har skabt den nuværende krise, eller vi i stedet skal have et nyt og bedre system, der kan give os en anstændig fremtid.

Bag det nuværende krav om nedskæringer i velfærden står ledende private finansielle interesser, der mener, at vi skal løse problemerne gennem nedskæringer og slå ind på samme vej, som vi i Europa fulgte i 30'erne (hvor Hitler var finansverdens kæledægge) og som Pinochet-diktaturet fulgte i Chile, efter at være bragt til magten af folk som Lazard Frères-bankmanden Felix Rohatyn og arkitekten bag Bush-administrationen, George Shultz, der også er æresmedlem af den nye danske tænketank CEPOS. Disse finansinteresser ser fascistiske regimer som »nødvendige« for at gennemtvinge de »uundgåelige« nedskæringer.

Privatisering og globalisering ødelægger

Både i Danmark og størstedelen af resten af verden har disse finansinteresser haft held til at gennemføre deres privatiserings- og globaliseringsdagsorden, der har sikret, at stadig flere penge

Debatmøde 17. maj kl. 19:00

Boblen brister... Stop nedskæringerne og skab en global New Deal

Østerbrohuset (lok. 2), Århusgade 103, København Ø (v. Nordhavn st.)

og mere magt er flyttet fra folkevalgte regeringer over i hænderne på private interesser – med permanente nedskæringer og serviceforringelser som resultat. Det ses bl.a. i den danske energisektor, postvæsenet og det danske sundhedsvæsen. På danske hospitaler har det allerede medført en øget dødelighed og nedsat livskvalitet for mange mennesker, og det er endda inden de nu påtænkte hospitalsnedlægninger. Uddannelsessystemet er man i gang med at gøre til en stor pølsefabrik, der leverer passende mængder færdige ensrettede kandidater til tiden. Færdige pølser, der er forprogrammerede til at indtage deres plads i systemet uden at stille dumme spørgsmål. De offentlige investeringer i infrastruktur er for længe holdt op med at holde trit med forfaldet.

Jo flere nedskæringer og privatiseringer man gennemfører, desto flere nedskæringer er man tvunget til at foretage fremover for at stille finansmarkederne og økonomerne tilfreds. Denne globaliserings- og privatiseringspolitik, som kun beriger de private finansinteresser, giver os ikke bare dårlige service og færre velbetalte produktive jobs, men har også ført til en eksplosion af fattigdom og håbløshed i en stor del af verden.

Alternativet: En Roosevelt-inspireret New Deal

Men der er et alternativ, som vi så det i USA under ledelse af Franklin Roosevelt i 30'erne, og som vi så det i den vestlige verden i 50'erne og 60'erne. I stedet for at lade finansinteresser diktere konstante nedskæringer og forringelser, så regeringer det dengang som deres opgave at investere i sine befolkningers ve og vel. Gennem investeringer i forskning og uddannelse opnåede man høje rater af videnskabeligt og teknologisk fremskridt, der blev brugt til at øge væksten og overskuddet i samfundskøkonomien. Og i modsætning til Hitler, som foragtede de svageste i samfundet, så Roosevelt det som sin vigtigste opgave at hjælpe de svage på fødderne – til gavn for staten og det almene vel. De stærke skal såmænd nok overleve alligevel.

Politikere har ingen undskyldning for at slå ind på den nedskæringsvej, der ender i fattigdom og armod for flertallet. Der er en ikke-fascistisk løsning i form af at genoplive Roosevelts politik i dag. I de enkelte lande i form af at redde og udbygge den nationale produktionssektor, der netop nu trues af globaliseringen, og internationalt i form af et nyt Bretton Woods-finanssystem, hvor suveræne nationalstater samarbejder om udvikling til fælles fordel.

Vil verdens ledende finansielle interesser frivilligt acceptere et sådant kursskifte? Vil de svage europæiske regeringer turde tage et sådant opgør med dem og den nuværende regering i Washington? Isoleret set er svaret nej, men det forholder sig helt anderledes, hvis der kommer et andet politisk lederskab i USA. Og heldigvis sidder Bush og den dybt korrupte vicepræsident Cheney ikke længere så sikkert i sadlen.

Der har længe været en voksende amerikansk opposition under opbygning, inspireret af Lyndon LaRouche og hans ungdomsbevægelse, LYM. LaRouche har ikke blot advaret om faren i det nuværende globaliserings- og privatiseringssystem,

men har også fremlagt alle de nødvendige økonomiske og politiske tiltag, der kan føre USA tilbage til den kurs det havde under Franklin D. Roosevelt i 30'erne. Netop nu leder han i USA slaget for gennem et statsindgreb at redde den prisgivne produktionskapacitet i den amerikanske bilindustri, og sikre, at nydannede statselskaber påbegynder produktionen af kernekraftværker, magnetsvævetog, vandprojekter etc., inden USA mister disse arbejderes teknologiske kunnen og ekspertise. Og samtidigt med at LaRouche arbejder for at sikre at USA vender tilbage til Roosevelts idealer om det almene vel derhjemme, er han drivkraften i at sikre et nyt Bretton Woods-finanssystem i sam-

arbejde med den øvrige verden. Et forslag som Clinton støttede ved sit nylige besøg i Danmark og som den tidligere socialistiske franske statsminister Michel Rocard offentligt har givet sin tilslutning til.

Det forventes, at specialanklager Patrick Fitzgerald meget snart rejser en officiel anklage imod Bush-regeringens superstrateg Karl Rove i Valerie Plame-sagen. Udover at foranledige Karl Roves afgang fra alle poster i administrationen, betyder det et øget pres på vicepræsident Dick Cheney for at gå af, da han var ophavsmand til den ulovlige

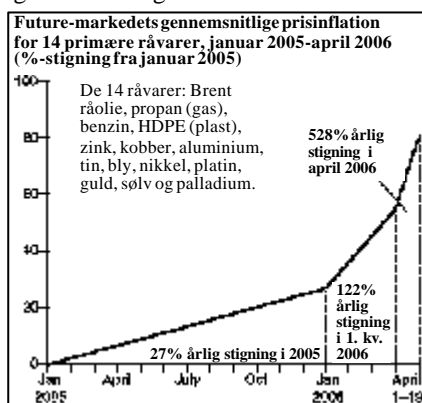
afsløring af Valerie Plames identitet. Cheney har de sidste fem år været den egentlige leder i Det hvide Hus og manden bag Irak-krigen, tortur-politikken, ulovlige aflytninger, den destruktive økonomiske politik og forsøget på at få en ny krig imod Iran. Derfor vil hans afgang åbne op for dette andet Amerika og en ny politik. En moderne version af Roosevelts New Deal-program fra 30'erne, der ikke blot bragte USA ud af depressionen, men gjorde USA i stand til at besejre Adolf Hitler.

Skab en ny renæssance

Schiller Institutet og LaRouches Ungdomsbevægelse i Danmark arbejder sammen med vore europæiske og amerikanske kolleger på højtryk for at sikre, at skiftet kommer hurtigt nok.

Vi skal ikke have en ny mørk tidsalder. Vi skal ikke skære ned men i stedet til at investere i fremtiden, så vi skaber en ny renæssance. Danmark skal gå i spidsen for opbygning af kernekraft, afsaltningssanlæg, brintteknologi, magnetsvævetog og anden teknologi, der ikke bare kan gøre det mere spændende at være dansker, men som kan eksporteres til resten af verdens lande. Vi skal bidrage til at gøre verden til et rigere, fredeligere og bedre sted at være. Det kan kun lade sig gøre, hvis unge uddanner sig til at tænke selv, i stedet for at være ensrettede papegøjer.

Om vi skal gense 30'ernes mareridt, eller have en bedre og mere spændende fremtid, er din afgørelse. Du kan gøre en forskel. Vær ikke et brægende lam på vej til slagtehuset. Sæt dig ind i, hvordan 68-generationens sofisme og falske aksiomer har skabt den nuværende økonomiske og politiske krise, og hvordan vi kommer ud af den. Kom til mødet på Østerbrohuset i aften. Læs vores program: *Hvem tager lederskab? Boblen brister... En ny mørk tidsalder eller en ny renæssance* på www.schillerinstitut.dk. Lyt til Radio Schiller samme sted. Og ring eller skriv til os, så du kan være med i kampagnen. Det er vor fælles fremtid det gælder!

- Jeg vil gerne kontaktes angående møder og aktiviteter.
- Jeg vil gerne have flyveblade til uddeling.
- Jeg vil gerne have kampagnehæftet: Hvem tager lederskab? Boblen brister.. En ny mørk tidsalder eller en ny renæssance

Navn: _____ Adresse: _____

Postnr./by: _____ Tlf.: _____

Send til: Schiller Institutet, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf.: 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk